

Het is vrijdagmiddag. 'Zin om een taart te maken?' vraagt mijn moeder. 'Een taa-aart?' vraag ik.

'Ja, een taart', zegt mijn moeder. 'Je weet toch wel wat dat is?' Ze lacht, maar ik vind haar grapje niet grappig.

'Waarom?'

'Omdat je broer morgen jarig is misschien?'

O ja. Natuurlijk, Michiel wordt morgen tien.

'Jij vindt taarten maken toch leuk?' vraagt mijn moeder.

Ze merkt mijn aarzeling. Maar snapt ze het dan niet?

'Hoe moet ik ... je weet toch ... ik doe toch aan de lijn?'

Mijn moeder lacht weer. 'Nou en ...? Daarom kun je toch wel een taart maken? En trouwens ... bij een feestje hoort een taartje. Aan de lijn of niet.'

Echt mijn moeder. Je kunt wel merken dat zij de moed heeft opgegeven. Slap. Ik ben anders. Vera zei het pas nog dat ik in die dingen zo sterk ben. Toen ze het zei maakte me dat nog sterker. Ik ben sterk. Misschien is dit wel de manier om te laten zien hoe sterk.

'Oké', zeg ik. 'Geef de spullen maar.'

Een kwarktaart maken is niet moeilijk.

Mijn moeder zet alle benodigdheden voor mij op het aanrecht.

Ik kijk naar de kwark. 'Je kunt ook yoghurt nemen in plaats van kwark', zeg ik. Mijn moeder knikt. 'Het probleem is alleen dat ik nu geen yoghurt in huis heb.'

Ik denk na. Waarschijnlijk ben ik morgen verplicht om

taart te eten. Taart met kwark. 'Zal ik het even halen dan?' 'Onzin', zegt mijn moeder. 'Als we nu iedere week taart aten ... maar voor die ene keer ... nee.'

Ik zucht. 'Maar ik ...'

'Je kunt ook overdrijven in die dingen', zegt mijn moeder. Ze pakt een vaatdoekje van het aanrecht, gooit een keukenschort naar mij toe en loopt de keuken uit.

'Ik overdrijf niet', roep ik haar na, maar er komt geen antwoord.

Ik doe de keukenschort om en was mijn handen. Ondertussen kijk ik naar de dingen voor mij op het aanrecht. Een pak mix voor kwarktaart, een kuipje kwark, een pakje slagroom ...

Ik kan het niet laten om de verpakkingen te lezen. *Halfvolle*

114 *kwark 100 ml - 145 kcal. Valt mee.*

Slagroom 100 g - 330 kcal. Oei, zie je wel!

Eerst maak ik de bodem. Dat is heel makkelijk. Je laat een klont boter (740 kcal!) smelten in een pannetje en daarna roer je de mix voor taartbodem erdoorheen. Het ruikt heerlijk. Als ik niet wist hoeveel calorieën er in die boter zaten, had ik het pannetje zeker weten uitgelikt.

Met een lepel druk ik de taartbodem plat in de vorm.

Op dat moment komt buurvrouw Christa binnen. 'Hé keukenprinses!'

Ze komt achter me staan. Haar luchtje is veel te sterk. Ik doe een klein stapje opzij. 'Is je moeder ook thuis?'

'Ik denk dat ze in de kamer is', zeg ik, terwijl ik de taartvorm met bodem boven in de koelkast zet.

Buurvrouw Christa loopt door. Blijkbaar heeft ze mijn moeder inderdaad gevonden, want ik hoor hen druk met elkaar praten. 'Zo, al bijna klaar voor het feest?' en 'Lijkt me toch zo handig, zo'n dochter.'

Ja, ja ...

Ik ga verder met de taartvulling. Daarvoor moet je de taartpoeder, de kwark en de slagroom mixen. Mixen is een fijn werkje. Je ziet hoe iets brokkeligs, iets rommeligs, netjes en glad wordt en dat is gaaf.

Het gladde mengsel giet ik op de taartbodem. Ik houd de mengkom zo lang schuin tot er geen druppel meer uitkomt. Toch zit er nog wel taartvulling langs de randen. Vroeger likte ik de kom altijd helemaal uit met een lepel, maar nu ...

‘Michiel ... wil jij uitlikken?’

Michiel komt meteen. Buurvrouw Christa ook. Ze ziet hoe ik kom en lepel in Michiels handen druk.

‘Tjonge,’ zegt ze, ‘ik wou dat ze bij mij zo aardig waren voor elkaar.’

‘Meestal is ze niet aardig, hoor’, zegt Michiel.

115

‘Jij dan!’ zeg ik terug, terwijl ik de keukenschort losknoop en over een van de keukenstoelen hang.

Buurvrouw Christa lacht. Ze kijkt naar mij. ‘Ben jij afgeval- len soms? Of lijkt dat maar zo?’

De vraag overvalt me een beetje. Niemand heeft dit nog tegen me gezegd. Mijn antwoord is dan ook niet meer dan een knikje tussen ja en nee in. Ja, ik ben afgefallen en nee, dat lijkt niet alleen maar zo.

‘Staat je goed, meis’, zegt ze. Daarna pakt ze de klink van de bijkeukendeur en vertrekt.

Staat je goed, meis. Staat je goed, meis. Staat je goed, meis. Haar woorden klinken nog lang na in mijn hoofd. En bij elk woord stroomt er iets meer kracht naar binnen, totdat ik me ongelooflijk sterk voel.

’s Avonds willen mijn ouders naar opa en oma Buddy (zo heten zij niet, maar zo heet hun hond), omdat opa en oma Buddy niet op Michiels verjaardag kunnen komen vanwe-

ge een ontsteking in opa's been. Dus hebben ze bedacht dat Michiel zijn cadeautje wel op kon komen halen.

'Ga jij ook gezellig mee?' vraagt mijn moeder.

Ik aarzel. Opa en oma zijn aardig, Buddy is grappig, maar er zijn dingen die nog leuker zijn.

'Er is ook een leuke film op ...' zeg ik. En ik wil nog even op de computer, naar het kletsboekje, denk ik.

'Die leuke film blijft wel,' zegt mijn vader, 'maar je weet niet hoe lang je opa en oma er nog zijn.'

Ik vind zijn antwoord overdreven. Opa en oma zijn verder allebei gezond, dus die zijn er volgende week heus nog wel.

'Je bent al zo'n tijd niet geweest ...'

Ik reken, maar kom niet verder dan drie weken. Maar volgens mijn moeder ben ik er zeker vier weken niet geweest. Ze wisselt een blik met mijn vader. Samen staan ze sterk. Toch probeer ik het nog één keer.

'Gaat Jonas ook?'

Mijn moeder ontwijkt mijn vraag. 'Trek je even een andere broek aan, Michiel?'

'Gaat Jonas ook?' vraag ik nog een keer.

Nu moet ze wel antwoorden. 'Jonas?'

'Ja,' zeg ik, 'je weet toch wel wie Jonas is?'

Dan lachen we allebei. Maar als mijn moeder zegt dat Jonas niet meegaat omdat hij zo veel huiswerk heeft, word ik boos. Dit slaat echt nergens op. Jonas kan zijn huiswerk morgen ook best maken.

Maar mijn moeder houdt vol, en mijn vader gaat zich er ook weer mee bemoeien en zo komt het dat ik even later chagrijnig naast Michiel in de auto stap.

'Wat leuk dat jij er ook bij bent, Joyce!'

Mijn oma zwaait de voordeur al open als wij nog in de

auto zitten. Buddy springt als een dolle om me heen. Op slag ben ik mijn chagrijnigheid vergeten.

Opa zit in zijn stoel voor het raam, zijn rechterbeen op een voetenbankje. Ook hij begroet me enthousiast.

Bijna schaam ik me, omdat ik al zo lang niet meer bij hen ben geweest.

Mijn oma schenkt koffie in met opgeklopte melk. 'Wat willen jullie drinken?' vraagt ze aan Michiel en mij.

Michiel veert op. 'Is er cola?'

Oma knikt. 'En jij?'

Ik denk na. Thuis drink ik koffie, maar niet met zo'n enorme plons melk. Volle melk, oma kennende. 'Cola?'

'Wat voor cola? Is het light?'

'Dat weet ik niet', zegt oma.

'Doe dan maar water', zeg ik.

117

Oma kijkt me aan. 'Water? Maar meid! Water geven we aan de bloemetjes, hoor.'

Ik lach. 'Ze is ook een mooi bloemetje, hoor', zegt opa. Zijn ogen twinkelen. Mijn vader grinnikt. Hij kijkt trots naar mij.

'Ik doe aan de lijn', zeg ik.

Oma schudt haar hoofd. 'Aan de lijn ... Het moet toch niet gekker worden ...'

Mijn moeder bemoeit zich er ook mee. 'Ach ja, zo gaat dat met die meiden. Soms hebben ze van die buien ... Gaat vanzelf weer over.'

Buien? Vanzelf weer over? Denkt mijn moeder dat echt? Dan heeft ze het wel mooi mis. Lijnen is een serieuze zaak. Kijk, dat zij het niet kan volhouden is haar probleem. Maar ik ... ik ben geen slapjanus.

Als oma even later met de koektrommel rondgaat, weiger ik beslist.

'Kind!' roept oma uit, 'je bent toch niet ziek?'

‘Nee,’ leg ik uit voor de tweede keer, ‘ik doe alleen maar aan de lijn.’

Oma trekt het gebloemde tafelkleedje recht.

‘Pas maar op’, zegt ze ‘dat je er niet ziek van wordt. Lijnen is voor jonge meiden niet goed, hoor.’

Ik glimlach. Oma is erg lief, maar soms heeft ze van die echt ouderwetse ideeën.

Mijn moeder wil reageren, maar gelukkig wordt ze onderbroken. De kamerdeur zwaait open en Maurits komt binnen.

Mijn moeder vliegt meteen op hem af. ‘Gefeliciteerd broertje!’ kus ‘Met je huis!’ kus – kus.

Mijn vader slaat hem alleen maar keihard op zijn schouder.

118 ‘Welke dag wordt het?’ vraag ik.

Maurits lacht geheimzinnig. ‘Twaalf ...’

‘Mei!’ roep ik. ‘Ja hè?’

Maurits knikt. ‘Inderdaad. Twaalf mei. Maar hoe weet jij ...’

Hij draait zich om naar mijn moeder. Die kijkt opeens heel schuld bewust. Dan begint iedereen te lachen.

De rest van de avond wordt er alleen nog maar gepraat over soorten behang, de beste verf en inbouwkasten.

Er moet duidelijk nog heel wat aan het huis gebeuren.

‘Ik kan best wat hulp gebruiken’, zegt Maurits. ‘Dus ...’

‘Dat komt wel goed’, zegt mijn vader. ‘Als het zover is, bel je maar.’

Ik kijk naar Maurits, die naast papa op de bank is gaan zitten. Toen we kleiner waren, deed hij vaak spelletjes met ons: verstoppertje, spoorzoekertje en dat soort dingen. Af en toe trapt hij nog een balletje met Michiel. Niet vaak meer, want hij is drukker met Sabien.

Nu ook, zijn gezicht straalt helemaal als hij het over haar heeft.

Zal ik later ook zo kijken als ik het over mijn vriend heb?
Mijn vriend ... pff ...

Op de terugweg in de auto zit Michiel te dreinen.
Hij heeft een cadeautje gekregen van opa en oma.
'Mag ik het uitpakken nu?'

Mijn moeder draait zich om. 'Je weet toch wat opa gezegd heeft? Morgen ben je jarig, dus morgen pak je het uit.'

Michiel zucht. Hij bevoelt het pakje aan alle kanten.

Ondertussen denk ik aan wat oma zei over lijnen.

Buurvrouw Christa vindt het goed dat ik afgevallen ben, en oma vindt het juist niet goed.

Ra, ra. Nou ja, buurvrouw Christa kan het beter weten dan oma. Wat weten oma's nu van slank willen zijn? Dik of dun, voor oma's maakt het niet veel uit. Maar voor mij wel. 119

Als we thuis zijn, moet Michiel meteen naar bed. Mijn vader en moeder moeten nog slingers ophangen, voor de verrassing, al weet mijn broertje natuurlijk allang wat er straks in de kamer gaat gebeuren.

'Mag ik nog even computeren?' vraag ik.

Mijn vader kijkt bedenkelijk.

'Ah toe, héél even, pappie?' zeg ik, op m'n liefst.

'Ik moet nog even iets naar Vera mailen.'

'Kan dat morgen niet?' vraagt mijn vader. 'Het is al laat.'

'Nee,' zeg ik, 'dat kan niet. Ik had beloofd dat ze het vandaag zou krijgen, dan kan ze er morgen mee bezig. Het is voor school namelijk. En morgen als Michiel jarig is, vergeet ik het vast.'

Mijn vader gelooft me. 'Vooruit', zegt hij. 'Een kwartiertje dan.'

Fijn. Nu kan ik nog even naar het kletsboekje.

Heb jij dat ook weleens? vraag ik aan Karin. *Dat er men-*

sen zijn die zeggen dat je ziek kunt worden als je lijnt?

Karin antwoordt bevestigend. *O ja. Maar daar moet je echt niet naar luisteren. Die mensen zijn zelf ziek. Ze zien niet dat het andersom is: van eten word je juist ziek. Lees maar in de krant. Kijk het journaal. Veel mensen gaan dood, omdat ze overgewicht hebben. Levensgevaarlijk!*

Ik schrik een beetje van dat dood. Dood gaan de dieren, zegt mijn vader altijd. Mensen overlijden, of sterven.

Toch ben ik het volledig met Karin eens. Ik vertel haar dat ik nu ook een eetdagboekje heb.

Super! vindt Karin. *Controle, daar gaat het om. Zorg ervoor dat je alles op een rij hebt voor jezelf. Jij bepaalt wat je eet en wat je niet eet.*

Ik vertel ook dat we morgen een verjaardag vieren.

120 Karin wenst mij veel sterkte, want een verjaardag is volgens haar crisisdag. *Maar jou lukt het wel om al die lekkere dingen te laten staan. Zeker weten!*

Kijk, dat vind ik nu tof van haar. Ze kent me niet eens echt goed, en toch heeft ze veel vertrouwen in mij.

Voordat ik ga slapen, vul ik mijn eetdagboekje in. Vandaag zat ik maar op 1000 calorieën. Dat is maar goed ook, want morgen ... Eigenlijk wil ik er liever niet aan denken. Morgen moet ik taart eten.

Moet? zegt een stem van binnen. *Van wie moet je dat? Jij zelf bepaalt wat je eet en wat je niet eet.*

Ik vraag me af van wie die stem is. Van mezelf? Nee.

De stem lijkt op die van Karin, maar toch ook weer anders. Strenger. Harder. Dat geeft niet, want dat is juist wat ik nu nodig heb.

‘Kom morgen nog een keer in mijn hoofd’, zeg ik. ‘Dan ben ik vast en zeker sterk genoeg om die taart te laten staan.’

Er volgt geen antwoord.

Ik leg mijn eetdagboekje in de bovenste la van mijn nachtkastje, naast mijn bijbels dagboekje. Daar heb ik nog niet in gelezen. Zal ik nog ... Nee, ik ben moe. Morgen. Morgen ben jij aan de beurt, zeg ik in mezelf. Langzaam schuif ik de lade van het nachtkastje dicht en draai me om. Ik trek mijn benen op en wikkel me helemaal in het dekbed. Heerlijk. Heerlijk holletje.

Ik word wakker van een hoop gestommel en kabaal.
 'Er is er een jarig ... wakker worden!' Michiel.

Direct daarop hoor ik mijn moeder zingen. Bij de tweede zin valt ook mijn vader in.

'... Hoera!'

Ik kijk op de wekker: halfacht. En dat voor de zaterdagochtend ... Kreunend draai ik me om.

122 Een uur later kom ik beneden. Alles is versierd. Dwars door de kamer hangt de altijd terugkerende vlaggetjesslinger, waarvan de een-na-laatste van links, een gele, nog steeds gescheurd is.

'Hè, hè', zegt Michiel. 'Eindelijk cadeautjes.'

'Hebben jullie op mij gewacht?' vraag ik.

'Tuurlijk!' zegt mijn moeder. 'Dat is toch veel gezelliger?'

Ik kijk de kamer rond. 'En Jonas?'

'Die komt straks wel.'

'Ja, daar wacht ik niet op', vindt Michiel.

We schuiven aan tafel. Mijn moeder heeft kaarsjes op tafel gezet. In het broodmandje liggen harde bolletjes en bij ieder bordje staat een ei op een eierdopje.

Als het gezellig is, eet je meer. Dat heb ik ergens gelezen. Maar ik kijk wel uit. *Maar jou lukt het wel om al die lekkere dingen te laten staan. Zeker weten!*

Ik eet één bolletje met smeerkaas. Meer niet. Dat valt niet op, want ik eet langzaam en de anderen zijn druk met Michiel en zijn cadeautjes. Van mijn vader en moeder

krijgt hij een computerspel en een leesboek, en van mij een zaklamp. Die heb ik zelf niet gekocht, mijn moeder heeft dat gedaan en ze vroeg of ik die wou geven. Michiel is tevreden. Voor dit moment tenminste, want telkens kijkt hij op de klok.

‘Wanneer komt Jonas nou uit bed?’ vraagt hij ongeduldig. Mijn vader lacht. ‘Je bedoelt: wanneer komt mijn volgende cadeautje eraan?’

‘Kleed je eerst maar aan’, zegt mijn moeder. ‘Je weet nooit hoe laat of hoe vroeg de eerste visite op de stoep staat.’

Michiel gaat naar boven. Zo te horen niet alleen om zich aan te kleden. ‘Dit is niet normaal!’ hoor ik Jonas roepen. ‘Je kunt niet eens fatsoenlijk uitslapen hier!’ Toch lacht hij. Michiel tettert erdoorheen met zijn hoge piepstemmetje. Gek eigenlijk, dat je stem zomaar verandert. Bij jongens dus. Gelukkig heb ik dat niet. Maar ja, meisjes hebben weer andere dingen en of ik daar nu zo gelukkig mee ben ... nee dus. Het liefst bleef ik gewoon kind, geloof ik. Gewoon lekker spelen en zo. Geen gekke dingen.

123

Visite komt er. Genoeg. ’s Morgens komen Erik, een vriendje van Michiel, en buurvrouw Christa.

‘Wat wil je?’ vraagt mijn moeder aan haar. ‘Appelkruimel- of kwarktaart?’

‘Kwarktaart natuurlijk’, zegt buurvrouw Christa. ‘Ik heb gisteren al gezien hoe lekker die eruitzag.’

Ze knipoogt naar mij.

‘Doe jij de taart?’ vraagt mijn moeder aan mij. ‘Dan doe ik de koffie.’

De taart is al gesneden. Ik hoef alleen de stukken nog maar op de schoteltjes te doen. Valt trouwens niet mee, want kwarktaart bibbert als het in beweging komt. Nee, niet bibbert ... het blubbert. Net als pudding. Net als vet.

Geen wonder, er zitten ook zoveel calorieën in. *Kwark, aardbeien, 384 kcal*, zag ik gisteren op de computer. Ik heb het in mijn eetschrift geschreven, bij de lijst van verboden voedsel.

Die is ondertussen al aardig lang geworden.

De punt voor buurvrouw Christa belandt zonder problemen op het gebakshoteltje. Ik spuit er een toef slagroom op. 'Heerlijk meid', zegt ze. 'Daar ga ik van genieten.'

'Pak je voor jezelf ook een punt?' vraagt mijn moeder.

Ik weet niet of ik dat ga doen, maar mijn moeders vraag klinkt gelukkig niet alsof ze een antwoord verwacht.

Terwijl ik terugloop naar de keuken denk ik na. De taarten op de tafel lachen me toe. 'Pak me,' zeggen ze, 'we zijn heerlijk.'

124 De punten zijn groot. Veel te groot. *384 kcal*. Maar dat is per 100 gram. Hoeveel zal zo'n taartpunt wegen? Eigenlijk heb ik mijn keukenweegschaal nodig, maar ik kan moeilijk aan het wegen gaan nu mijn moeder achter mij staat om koffie in de bekers te schenken.

De computer? Op de computer staat ook vast wel hoeveel een hele punt weegt, hoewel je dat dan natuurlijk niet precies weet, want de ene punt wordt groter gesneden dan de andere. Ik kijk om het hoekje van deur. De computer is bezet. Dat had ik kunnen weten. Michiel moet natuurlijk zijn nieuwe computerspel spelen. Voorlopig ben ik dus nog lang niet aan de beurt.

Ik ren naar boven, pak mijn dobbelsteen, en schud die in het kommetje van mijn beide handen. Appel of kwark? Een, twee of drie is appel, vier, vijf of zes is kwark. Dan haal ik mijn handen uit elkaar. De dobbelsteen stuitert, stuitert nog een keer op mijn bureau en valt dan op de grond. Ik buk en kijk: twee. Appel. Nee, dat doe ik echt niet. Trouwens, de dobbelsteen ligt op de grond. Eigenlijk

telt dat gewoon niet. Opeens weet ik het: niks. Ik eet geen taart. Vastbesloten ga ik naar beneden.

‘Kom je gezellig bij ons zitten?’ vraagt mijn moeder. Ze loopt met het dienblad naar de kamer.

Ik ga wel bij hen zitten, maar of het nu zo gezellig is ...

Mijn moeder is soms best gezellig en buurvrouw Christa is behoorlijk gezellig, maar als die twee bij elkaar zijn, praten ze over dingen die echt nergens op slaan. Over de wasmachine die kapot geweest is, over het beste middeltje om vieze kachelruitjes schoon te krijgen, over lastige patiënten en nog meer. Verveeld pak ik een tijdschrift uit de lectuurmand.

Het is dezelfde als de vorige keer, met die superbeauty-modellen. Ik zou er een uit moeten knippen voor mijn prikbord. Als het goede voorbeeld, zeg maar. Welke zal ik kiezen? Het meisje in het rokje van tule of die met de bloemetjesjurk en daarover een soort van cape? Ik vind ze allebei prachtig. Als ik toch ...

125

‘Hoe gaat het op school?’ hoor ik buurvrouw Christa vragen.

‘Met haar?’ vraagt mijn moeder. ‘O, heel goed.’

Ja hallo mam, volgens mij was die vraag voor mij bedoeld!

‘Echt waar?’ vraagt buurvrouw Christa, terwijl ze mij aankijkt.

Gelooft ze mijn moeder niet? Ik knik. ‘Ja, best.’

‘Ik hoef er ook nooit achteraan’, zegt mijn moeder. Haar stem klinkt trots.

‘Ideaal’, vindt de buurvrouw. ‘Nou, dat is bij jongens wel anders. Als ik Daniël niet achter de broek zit ...’

Dan gaat het gesprek over Daniël en over Jonas en af en toe ook over mij. Alsof we dingen zijn die aan alle kanten bekeken, beoordeeld en besproken moeten worden.

Na een kwartier heb ik het wel gezien.

‘Ga naar boven’, zeg ik. ‘k Heb nog wat huiswerk.’

‘Zie je?’ zegt mijn moeder. ‘Dat bedoel ik nu!’ Haar stem jubelt bijna. Doe even normaal, denk ik.

En het belachelijkste van alles is dat ik me schaam, terwijl zij toch degene is die dat zou moeten doen.

‘Heb jij vanochtend geen taart genomen?’ vraagt mijn moeder. Het is middag en opa en oma Spoor kunnen elk moment komen. Opa en oma Spoor (ook dit is niet hun echte naam, maar ze wonen dicht bij een station) zijn moderner dan opa en oma Buddy. Ze zijn ook een stuk jonger. Dat komt omdat ze van mama’s kant zijn en mama was thuis de oudste. (Dat is ze natuurlijk nog steeds.)

‘Uh ... nee.’

126 ‘Waarom niet?’ vraagt mijn moeder. ‘Voel je je niet lekker?’

‘Tuurlijk wel’, zeg ik, iets te vlug. ‘Zie ik er ziek uit dan?’

Daar geloof ik namelijk niets van, ik zie er juist beter uit dan ooit, al weet ik dat het beter kan, maar daar wordt aan gewerkt.

‘O nou ...’, zegt mijn moeder. ‘je hoeft niet zo gepikeerd te doen.’

‘Gepiek ... wat?!’

‘Meisjes van jouw leeftijd kunnen best eens ergens last van hebben.’

Kunnen best eens ergens last van hebben. Wat zijn we weer lekker duidelijk.

‘Buurvrouw Christa vertelde vanmorgen ...’

Ik duw mijn handen tegen mijn oren. Ik wil niet weten wat buurvrouw Christa vertelde, ik wil niet weten waar ik last van kan hebben, ik wil niet, ik heb daar helemaal geen zin in.

Mijn moeder schudt haar hoofd. ‘Joyce, luister ...’

Maar gelukkig hoef ik niet te luisteren, want op dat moment gaat de bel. Michiel rent al naar de voordeur.

‘Opa! Oma!’

‘Daar hebben we de jarige Job. Dag vent.’

Er volgt een knuffel. Niet dat ik dat zie, maar ik weet dat dat altijd gebeurt na de begroeting.

Mijn moeder gaat ook naar hen toe. En dan sta ik even alleen in de keuken. Op het aanrecht staan de taarten. Ze zien er nog lekkerder uit dan vanmorgen. Tussen de middag heb ik niet gegeten. Niemand at, want iedereen zat nog vol van de taart. Mijn maag knort zacht. Alsof ze zegt (ik neem maar even aan dat het een zij is, want ze hoort bij mij): ‘Geef me wat. Alsjeblieft ...?’ Ik denk na. Als ik nu een klein puntje ...

Maar jou lukt het wel om al die lekkere dingen te laten staan. Zeker weten! 127

Nee, ik neem niet. Ik – doe – het – niet. Punt. Geen punt dus, ook geen kleintje.

Opa en oma Spoor vinden dat ik een grote meid ben. Ze bedoelen het ongetwijfeld goed, maar het klinkt nogal kinderachtig.

‘En zo handig’, zegt oma, terwijl ik met de gebakshoteltjes tussen de stoelen door manoeuvreer.

‘Handiger dan jij’, lacht opa. ‘Gisteren is er alweer een bord gesneuveld bij ons. Zo langzamerhand houden we geen servies meer over.’

‘Sst’, zegt oma. ‘Zeg dat nou niet.’ Opa en oma plagen elkaar graag, en dat is geinig.

Ik zet taart voor hen neer. Voor oma een appelpunt en voor opa een kwark. 384 tegen 348. Het maakt weinig verschil, je wordt er bijna even dik van.

‘Eet jij geen taart?’ vraagt opa. Ik weet dat hij ook dit goed

bedoelt, maar ik word hier niet goed van. Waarom maakt iedereen zich druk over wat ik wel of niet eet?

Jij zelf bepaalt wat je eet en wat je niet eet. Weer die stem. Streng. Hard. Bikkelhard. Ja, Bikkel noem ik hem. En Bikkel heeft gelijk.

Zo is dat. Ik ben de baas daarover en niemand anders. Zelfs mijn opa niet, al is hij nog zo aardig.

‘Heb ik vanmorgen al gehad’, zeg ik, terwijl ik twee gebaksvorkjes uit het doosje vis. Ik lieg, ik lieg ...

Opa lacht. ‘Wil je zeggen dat je dan nu niets meer lust?’

‘Onze Joycie is bang dat ze te dik wordt’, zegt mijn vader.

Ja hoor, begint hij ook al.

‘Ach ja,’ zegt opa, ‘daar hebben alle vrouwen volgens mij last van. Zelfs Hennie doet dat nog, af en toe. Alsof dat op haar leeftijd nog belangrijk is.’ Hij knipoogt.

128

Hennie (mijn oma dus) veert op. ‘Wou jij beweren dat je graag met een dikke taart was getrouwd?’

Opa lacht. ‘Ach ja ... mooi dik is niet lelijk.’

‘Zo is dat’, zegt mijn vader. ‘Margriet heeft ook van die buien.’

‘Wat heb ik?’ vraagt mijn moeder, die met de theepot de kamer in komt lopen.

‘O, laat maar’, zegt mijn vader.

‘Ja, laat maar’, zegt mijn opa.

‘Typisch mannenpraat’, zegt oma.

En terwijl mijn moeder thee inschenkt, pakt Michiel, die al die tijd ongeduldig op het hoekje van de bank heeft gezeten omdat hij niet zelf om cadeautjes mag vragen, zijn zoveelste pakje uit. Het is een zakmes en de komende minuten is het zakmes onderwerp van gesprek. Mijn moeder vindt het nog best gevaarlijk, zo’n ding. Mijn vader vindt dat ze niet te beschermend moet zijn, Michiel is tenslotte al tien geworden. Opa en oma zeggen dat het wel

belangrijk is dat mijn vader uitlegt hoe dat mes en alles wat eraan vast zit werkt. Michiel zelf vindt het ding alleen maar gaaf. En vandaag is het Michiels dag, dus mag hij het zakmes houden.

Het is al elf uur als opa en oma vertrekken.
Mijn vader en moeder ruimen alles op.

Michiel is tevreden. Ik ook. Ik heb bijna niets gegeten vandaag. Een paar nootjes, één chocolaatje, twee witte bolletjes (een 's morgens en een 's avonds) en een kommetje soep. Dat is zelfs nog minder dan anders en dat voor een verjaardag.

130 Het heeft me wel veel moeite gekost om overal af te blijven, dat geef ik eerlijk toe.

Telkens als er iets lekkers op tafel kwam, leek er wel een stemmetje te zijn dat vertelde hoe lekker het zou zijn om er iets van te eten. Gelukkig was daar dan ook meteen die andere stem die vertelde dat ik er best vanaf kon blijven.

Het is me uiteindelijk gelukt, maar ik begrijp nu wel wat Karin bedoelde toen ze een verjaardag een crisisdag noemde.

'Joyce, ga jij nu ook naar bed?' vraagt mijn vader.

Langzaam loop ik de trap op. Mijn benen voelen zwaar. Best gek, ik zou me juist licht moeten voelen. Misschien komt dat omdat het zo laat is.

Als ik even later op bed lig, hoor ik beneden nog gerinkel en gerammel. De vaatwasser wordt ingepakt, zodat die zijn werk kan doen vannacht.

Blurp ... blurp ... Mijn maag. Glimlachend wrijf ik er met mijn handen overheen. Stil maar. Morgen krijg je weer wat te eten. Nee, nu niet. Nu is het tijd om te gaan slapen.

Toch wil de slaap maar niet komen. Mijn maag lijkt wel

steeds meer protest te geven. 'Stop nou toch', zeg ik. 'Zo lukt het toch nooit?'

Maar ook deze vermaning brengt mijn maag niet tot rust. Ik wil eten, ik moet eten, lijkt ze wel te willen zeggen.

Ik aarzel. Ik denk aan de restanten taart die nu nog in de koelkast staan. Vier stukken waren er nog over.

Mijn moeder zei het al, toen ze alles bij elkaar in een diepvriesbak deed en in de koelkast schoof: 'Je maakt toch altijd te veel.'

'Beter te veel dan te weinig', zei Jonas toen. Schrokop. En dat terwijl zijn hele onderkin weer onder de pukkels zit. Moet je vooral veel vet eten. Niet dus.

Vier stukken taart. Vier ... Als ik nu vandaag mijn deel genomen had, zoals ik anders ook altijd doe, dan lagen er 131 nog drie. Of twee. Zucht.

Blu-urp ... Een hele lange blurp, dit keer.

'Hou je stil', zeg ik. Ik wrijf niet langer meer, ik duw op mijn maag.

Geef me te eten, ik hoor vol te zijn en ik ben leeg.

Ja, ik weet dat je leeg bent. Ik voel het. Het voelt hol.

Zal ik ... een heel klein stukje maar ... Ik stap mijn bed uit. Eerst maar eens plassen. Op zo'n dag drink je toch meer dan normaal.

Ik steek mijn voeten in mijn pantoffels en loop naar beneden.

Ik heb namelijk het gevoel dat ik meer moet dan plassen en mijn moeder wil niet dat we dat in de badkamer doen, wat ik me best voor kan stellen.

Als ik nog maar net op de wc zit, wordt er aan de deurklink getrokken. 'Wie zit hier?' vraagt mijn vader.

'Ik', zeg ik.

'Joyce? Slaap je nog niet?'

Domme vraag. Het lijkt me logisch dat je niet slaapt als je op de wc zit.

‘Nee-ee.’

‘Mam en ik gaan naar boven, hoor. Doe jij het ganglampje zo meteen uit?’

‘Ja-a.’

Voetstappen op de trap, deuren die open- en dichtgaan, nog een beetje gepraat en dan is het stil. Echt stil.

In de stilte klinkt alles hard. Ik kan me tenminste niet voorstellen dat ik anders zo veel lawaai produceer als ik moet je-weet-wellen. De closetrolhanger klinkt als een klepperende brievenbus en daarna durf ik bijna niet door te trekken, maar ik doe het toch, want het laten liggen zou pas echt goor zijn.

132 Eén keer is mij dat een keer overkomen, dat Michiel zijn grote boodschap had laten liggen en natuurlijk was ik de eerste die daarna moest. Dat heeft hij geweten dus, mijn broertje.

Ik spuit met de toiletspray (al is dat eigenlijk niet nodig, want er zal voorlopig niemand gebruik maken van dit toilet) en doe daarna zachtjes de deur achter me dicht.

In de gang, bij het ganglampje blijf ik staan. Gek, ik voel helemaal geen moeheid meer. Je bent over de slaap heen, zou mijn moeder zeggen.

Aan de muur in de gang hangen allemaal foto's. Wel twintig, grote en kleine, oude en nieuwe, kleur en zwart-wit, maar allemaal in een zwart lijstje. De meeste foto's zijn familiekiekjes. Papa toen hij klein was, mama toen zij klein was, trouwfoto van opa en oma Spoor, trouwfoto van opa en oma Buddy. Grappig om te zien wat voor trouwjurken ze toen hadden. Oma Buddy heeft een wit jurkje, net over haar knieën. Best hip, eigenlijk, terwijl ze nu helemaal geen hippigheid meer heeft. Ze was ook slank, zeg.

Mooi. Als je haar nu ziet ... Dat geldt trouwens ook voor oma Spoor.

Worden alle mensen dikker wanneer ze ouder worden? Zo van, hoe ouder, hoe dikker?

Dat zou best eens kunnen. En je krimpt ook nog eens in. Dat heb ik eens ergens gelezen. Kleiner en dikker. Lekker zeg. Ik word liever voorlopig niet oud.

Even later sta ik toch bij de koelkast. Vraag me niet hoe ik er gekomen ben en waarom ik het heb gedaan, al vraag ik me dat een uur later wel duizend keer af.

Ik moest, het was niet te voorkomen. Iemand sleurde me mee. Dat is onzin natuurlijk, maar zo voelde het wel. Ik kon niet anders.

Ik trek de deur open. Daar ligt het, in de witte bak met het rode deksel. Ik weet het, want ik heb zelf gezien hoe mijn moeder het erin deed. 133

De ene punt is scheefgezakt. Ik ruik, ik dip voorzichtig mijn vingertopje in de zachte, roze kwark, ik pak het aardbeitje, en dan gaat alles heel snel. Binnen twee minuten heb ik de taartpunt opgegeten. Nee, naar binnen gewerkt, geschrokt. Als mijn moeder me had zien eten, had ze zeker weten gedacht dat haar opvoeding compleet mislukt was. Ik begrijp ook niet waarom ik me zo heb laten gaan. Als ik iemand anders, Jonas bijvoorbeeld, zie schrokken, dan zeg ik er geheid iets van, want ik haat schrokken. En nu deed ik het zelf! Walgelijk ...

Als ik later terug ben op mijn kamer, ga ik voor het prik-bord staan. De modellen (die daar inmiddels een plekje gekregen hebben) lachen me uit. 'Ha, ha,' sneren ze, 'denk maar niet dat je ooit zo wordt als wij. Dat gaat je niet lukken. Je bent een slappeling.'

Ik voel me beroerd, en dat komt niet alleen door de kwark-

punt. Ik weet dat de modellen gelijk hebben en dat is het allerergste. Ik ben een slappeling en ik haat slappelingen. Conclusie: ik haat mezelf.

Boos schuif ik mijn pyjamashirt een eindje omhoog en pak een stuk buik vast. Een ribbel, links en rechts. Mijn vingers knijpen, zo hard ze kunnen. Dat doet pijn, maar het is mijn eigen schuld. Ik heb het verdiend.

En ook al probeer ik het de volgende dag op alle mogelijke manieren goed te maken (ik eet bijna niets, ik loop tien keer de trap op en neer omdat ik zogenaamd steeds iets vergeten ben op te halen van boven en ik ga zelfs mee wandelen met mijn ouders), het knagende gevoel verdwijnt niet. En al had ik op de computer gemogen (het mocht niet, want bij ons thuis is zondag een computervrije dag),
134 ik zou het niet hebben gedaan. Wat zal Julia, wat zal Karin wel denken? Als ze eens wisten ...

In de kerk gaat het over Adam en Eva en de verboden boom. Het doet me denken aan mijn lijst van verboden voedsel. Het doet me ook denken aan gisteravond, aan de taart. Iedere dag liepen Adam en Eva langs die boom vol lekkere vruchten en ze mochten er niet aankomen. Ik denk aan hoe ik me voelde toen ik met mijn rammelende maag voor de koelkast stond. Nog nooit heb ik Adam en Eva zo goed begrepen!

Adam en Eva waren lang sterk, maar op een dag ging het toch mis. Toen kwam de verleiding. Het stemmetje. 'Pak het toch, doe het toch, het is niet zo erg als je denkt.' Nou, dat hebben ze geweten. Adam en Eva luisterden, pakten, aten.

Ik heb dat ook gedaan. De dominee zegt dat we allemaal schuldig zijn, want als wij in plaats van Adam en Eva daar hadden gestaan, hadden we ook de verkeerde keuze

gemaakt. Hadden we ook gegeten. Het is waar. Ik heb ook gegeten. Ik ben ook schuldig. Ik heb gezondigd. De rest van de preek kan ik nergens anders meer aan denken.

Ik ben een loser. Een dikke, vette loser.

Op maandagmorgen geeft de weegschaal 54.2 aan, maar zelfs dat beurt me niet op. Zeker weten dat het binnenkort, als de taart echt goed gezakt is, wel weer 55 zal zijn. Dat kan niet anders. Eigen schuld, dikke bult. Sukkel. Dikke sukkel.